

DE SAKNADE ÄREN I JESU LIV.
 |||||

Under de nära två tusen år som gått sedan Jesus föddes, har tusentals volymer fyllts för att förklara och belysa varje aspekt på hans liv och lära. En del av detta ger intryck av noggrann forskning medan kanske större delen bygger på trosutgjutelser.

Varje författare stoppas dock vid vad som kan kallas 'de 18 förlorade åren'. Härmed avses tiden i hans liv mellan besöket i templet i Jerusalem vid 12 års ålder och den mission han upptog när han var omkring 30 år gammal.

Om hela denna period finns ingenting nämnt i nya testamentet. Det förlorade evangeliet enligt Marcion, vilket många auktoriteter anser vara en källa för de synoptiska evangelierna (Matteus, Markus, Lukas), ger ej heller, så vitt man kan förstå, några upplysningar på denna punkt. De apokryfiska böckerna, som uteslöts ur bibeln vid kyrkomötet i Nicea år 325 e. Kr., är lika tystlåtna. Förgäves söker man i judiska och romerska historieskrivares verk efter en lösning eller antydning om var Jesus tillbringade dessa år - de formgivande åren i en människas liv.

Denna avsaknad av data har givit oss många märkliga skrifter och en del av dessa är uppenbara falsarier. Så har man ex. utnyttjat den judiske historikern Josephus' skrifter (han levde mellan år 37 och 95 e. Kr.). Andra arbeten falla tillbaka på vad man kallat "återupptäckta manuskript" vilka tidvis ånjutit betydande popularitet, medan andra åter bygger på vad man kan kalla psykiska fenomen.

Av mera allvarlig natur är de som, ehuru fortfarande otillfredsställande, försökt identifiera Jesus med en Jeschu ben Panthera, en historisk person som levde omkring 100 år före Kr.

Av vad som skrivits tycks intet fylla de önskvärda fordringarna - alla tycks ignorera en del fakta i avsikt att passa in i en viss teori och önskad form.

Den bibliska berättelsen har, förefaller det, en del tillägg som man definitivt kan anta har tillagts i syfte att ge berättelsen ökat dramatiskt eftertryck. T. ex. uppgiften i Matt. 2:13-18, där Herodes lät döda alla gossebarn i Betlehem och hela området däromkring. Detta kan ej ha ägt rum. De judiska historikerna som var våldsamt anti-romerska, skulle ha gjort en mycket stor sak av en sådan massaker. Men de nämner ingenting om detta i sina krönikor. Här har man tydligen lagt in en berättelse liknande den som är förbunden med födelsen av Krishna i Indien mer än tusen år tidigare. Herodes har här fått träda in i stället för en skurkaktig hinduledare.

Man diskuterar allvarligt dagen för Jesu födelse. Allmänt accepteras den ha inträffat någon dag under vintersolståndet - den 6 januari nämndes tidigt. Påståendet i Lukas att fårherdar var ute i markerna med sina djur vid tiden för födelsen är i sådant fall förvirrande, därför att Palestina är utsatt för kalla vintrar och snön ligger ofta djup på marken.

Datum 21 mars har också framförts som troligt och bygger på uppgifter man fått bl.a. genom beräkningar efter den s.k. Epact-kalendern. Det nuvarande högtidlighållandet av den 25 dec. kan ha kommit till på grund av romarnas förföljelser. De kristna fann det fördelaktigt att utnyttja samma tidpunkt som andra sekter i Rom höll sina stora fester på, i avsikt att så mycket, som möjligt undvika myndigheternas vaksamhet.

De ofullständiga data man har om Herodes den store och hans död år 4 e. Kr. gör, att Jesus ej kan ha fötts detta år. Det mest logiska datum blir i stället år 6 e. Kr., då påbud utgick att även judarna skulle skattskrivnas (Luk. 2:1-4). Denna skattskrivning hölls endast en gång

under den tid Kvirinius var landshövding.

Att Josef och Maria bodde i Nasaret såväl före som efter skattskrivningen tycks tillfredsställande bekräftat. Och beskrivningen att Jesus växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av vishet (Luk. 2:40), ger tillsammans med händelsen i templet vid 12 års ålder, en klar bild av den unge mannen.

Han är tidigt utvecklad och har en inneboende önskan och ett brinnande begär efter kunskaper om den värld han lever i. Han har en naturlig uppriktighet, vilken varken förtörnade eller roade de äldre. Man kan inte avgöra om endast de begränsade möjligheterna till kunskaper på hans ort var tillgängliga för honom, eller om han fick tidig undervisning i något kloster. Om uppgiften är riktig att Josef, hans fader, var anhängare av Essénersekten, kan man den vägen förklara hans kunskaper. Jesus måste emellertid ha varit i besittning av en förståelse långt utöver sin ålder för att kunna ställa intelligenta frågor till lärarna, att förstå deras svar och i sin tur kunna svara dem.

Från denna tidpunkt och 18 år framåt finns ingenting upptecknat om Jesus. Evangelierna är tysta. Den enklaste och mest populära förklaringen är att han tillbringade tiden i Nasaret, där han arbetade som timmerman under det han utvecklades i visdom och nåd inför Gud och människor.

Men det ges en hel del fakta som tyder på att Jesus måste ha vistats någon annan stans. I Lukas 7:19-20 står: "Då kallade Johannes till sig två av sina lärjungar och sände dem till Herren med denna fråga: "Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan?" - När männen kommo fram till honom sade de: "Johannes döparen har sänt oss till dig och låter fråga: "Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?"

Johannes döparen var Jesu kusin och dessutom är det en egendomlig fråga att ställa om Jesus hade bott i eller nära Nasaret hela sitt liv. Han måste i så fall absolut säkert vara känd av mycket folk, även i trakter långt från Nasaret.

I Matteus 17:24-27 - när Jesus kommit till Kapernaum - krävs Petrus på tempelskatt för Jesus. När de kommit hem frågar Jesus Petrus "Vad synes dig Simon? Av vilka taga jordens konungar tull eller skatt, av sina söner eller av andra människor? Vers 26: Han svarade: "Av andra människor". Då sade Jesus till honom: Alltså äro då sönerna fria".

Om nu Jesus utan avbrott och i nära 30 år bott i grannskapet - Nasaret ligger endast ca 2,4 mil från Kapernaum - varför skulle han i så fall inte vara känd av Johannes döparen och varför blev han krävd på tempelskatten - en skatt som endast främlingar hade att erlägga? Och varför betalade han skatten i stället för att tala om att han var en av landets söner och därigenom befriad från skatt? Kunde orsaken vara att han under de 18 åren, eller en del av dem, varit borta från Nasaret och kanske Palestina, och att han därför ansåg att den som uppbar skatten hade anledning ifrågasätta vem han var.

Men om Jesus inte vistats i Palestina, var hade han då varit? Trots att evangelierna inte informerar på denna punkt, finns uppteckningar, både historiskt nedtecknade och traditionellt orala, från två så vitt skilda delar av världen som England och Indien. De beskriver Jesu besök i dessa länder och detaljerna i dem är helt i överensstämmelse med vad som är känt om resten av hans liv.

Värdet och riktigheten av muntliga traditionella redogörelser kan ifrågasättas, men det är intressant att konstatera, att i den kristna kyrkans tidigare skede ansågs de av många patriarker vara av större värde än nedtecknade händelser. Papias, biskop i Hierapolis, ansåg levande traditioner mera värdefulla än böcker, och Irenaeus, biskop i Lyon - som var den förste att tillkännage den romerska kyrkans överhöghet - sade att grunddragen i den kristna doktrinen borde delges barbarnationerna endast muntligen.

Kriteriet på varje rekonstruktion som görs om 'de saknade åren' måste

bli detta - berättelsen måste vara logisk, den måste passa en envis tradition, den får inte stå i konflikt med kända fakta och den skall också beakta vissa inflytanden i Jesu lära - inflytanden som på annat sätt syns oförklarliga - sådana som ett starkt samband med buddhistisk lära i sina föreläsningar och samtal, och en uppenbar anknytning till druidismen i England.

En av de mest framträdande personerna i denna rekonstruktion är Josef från Arimatea. I evangelierna kommer han efter korsfästelsen till Pilatus och utber sig få Jesu kropp. Han är en rik man, rådsmedlem, god och rättfärdig och hemlig lärjunge till Jesus. Staden Arimatea har identifierats som våra dagars Ramah, eller Ramallah, ca en mil norr om Jerusalem. Det är ett märkligt faktum att Pilatus ger sitt samtycke och Josef får ta kroppen. Både judisk och romersk lag förbjöd andra än närmaste anhörig till avliden att bekomma kroppen för begravning. Man kan betvivla att tillståndet skulle ha givits om Josef inte varit besläktad med Jesus. På grund av hans ålder har man antytt att Josef var onkel till Maria, Jesu moder, och att han var en yngre broder till hennes far Joakim. Denna släktskap är möjlig och styrks av det efterföljande.

Som släkting till Jesus har Josef från Arimatea framhållits som en förklaring för familjens avresa från Jerusalem utan att Jesus var med - vid det tillfälle då han var 12 år. Varför skulle de ha företagit en hel dags resa utan att veta om han var med i sällskapet om det inte var så, att de trodde att han var med någon annan ansvarskännande person. En dagsresa kan ha fört dem till Arimatea, som var rastplats för norr-gående karavaner från Jerusalem. Vid ankomsten sökte de Jesus bland släktingar och bekanta. Var en av släktingarna Josef från Arimatea - som anlände senare och fann att man antagit att Jesus skulle vara med honom. Var och en av de två grupperna kan ha lämnat påskhögtiden i tron att Jesus följde med den andra gruppen, medan han i stället var i templet, där hans föräldrar fann honom efter tre dagars sökande.

I bibeln får vi ej veta hur Josef från Arimatea vann sina rikedomar. Men i England - i Cornwell, Somerset och Glouchester - låg de tenngruvor som alltsedan feniciernas dagar försett medelhavsområdet med denna metall. Där kan man finna traditioner vilka liksom i serier gripa i varann och som peka på Josef från Arimatea. Han skulle alltså ha varit engagerad i tennhandeln mellan Palestina och de brittiska öarna.

Denna tennimport hade pågått flera århundraden - Herodotus kallade de brittiska öarna för "Tennöarna" redan år 445 f. Kr. - tydligen redan då en lukrativ affär. Om det därför är riktigt som traditionen påstår, att Josef från Arimatea var engagerad i denna trafik, finner man källan till hans inkomster.

Utöver denna tradition finns andra mera intressanta. Från Somerset och Cornwall kommer tre olika berättelser som skiljer sig i detaljer, men som alla återger hur Josef kom på besök i dessa trakter med ett Tarsis-skepp - handelsfartygens benämning - och att han förde gossen Jesus med sig. De stannade någon tid i två små byar i trakten, Friddy och Paradise, troligen medan Josef avslutade någon av sina affärer.

Om vi tillåter antagandet att Josef från Arimatea var grandonkel eller annan släkting till Jesus blir denna berättelse logisk. Flera av de apokryfiska evangelierna tala om Josef, Marias man, som en äldre man vid tiden för Jesu födelse, och bibelexperter är överens om att han avled kort tid efter händelsen i templet. Och om fadern till ett barn dog, var en onkel, enligt romersk lag, skyldig att åtaga sig vårdnaden av barnet.

Färden till och från England kan ha tagit så lång tid som ett år. Om vi utgår från att den företogs kort efter det Jesus fyllt 12 år, borde han ha varit omkring 13 vid återkomsten. Och det är här vi vänder oss till urkunderna i Indien och Tibet - skrivna berättelser i detta fall - för att finna det påstått att gossen Jesus, eller Issa som han kallas i hinduskrifterna, vid 13 års ålder slöt följe med handelsmän som vandrade österut från Jerusalem.

Uppteckningarna om dessa resor bör inte betraktas som omöjliga. I den dåtida världen var handelsrutterna i många fall hundratals mil långa. Så t.ex. forslade kinesiska köpmän sina varor till Egypten redan i andra århundradet f. Kr. och romerska och syrisk importörer upprätthöll regelbundna förbindelser med Indien både till lands och sjöss. Palestina är geografiskt så beläget, att många av landförbindelserna mellan Asien, Europa och Afrika måste passera igenom där.

Krönikörerna vid många av buddhistklostren nedtecknade vad de uppenbarligen lade märke till om livet och karriären hos den briljante unge man som kom vandrande från hebreernas land för att studera Indiens religioner. Trots att deras beskrivningar skiljer sig i en del detaljer, ger de samma gemensamma bild - en intensiv forskare, mera intresserad av vanligt folk än av präster och ämbetsmän. En ung man som blivit så väl insatt i deras teologiska vetande att han är i stånd att predika och förmana folket för avvikelser från den väg deras skrifter anvisar.

Även i ett land där religiösa lärare och heliga män är långt ifrån sällsynta framstod Jesus synbarligen som den främste. Det förhållandet att han kom från ett fjärran land kan snarare ha varit till hans förmån än tvärt om. Skrifterna talar om hans vistelse i Djagernat, där han lärde sig språket och gjorde sig förtrogen med braminernas trosuppfattning. De berättar att Jesus, som hade en naturlig förmåga att bota, här lärde hur fysiskt sjuka botades med hjälp av böner. Man får veta att han senare vandrade till Benares, Rajagriha och andra heliga städer.

Men så som han vid 12 års ålder förvånat lärarna i templet - på samma sätt tillämpade han lärorna i bramaismen, och detta ådrog honom prästernas vrede. Han välkomnades ej längre av de religiösa ledarna, varför han lämnade landet och fortsatte till Nepal, där han kom i kontakt med buddhismen. Man förmodar att han vistades där sex år för att lära pali-handskrifterna och studera österns läror.

Buddhismens lärosatser gjorde tydligen ett djupt intryck på Jesus. Sedan han återkommit till Palestina anpassade han många av dem så, att de kunde förstås av hans medmänniskor.

Som medel att uppnå högre andlig kunskap och fullkomning bjuder buddhismen sina anhängare att följa den Ädla Vägen. Denna har åtta avsnitt (se sista sidan) vilka så tydligt kan spåras i Jesu förkunnelse, att han med absolut säkerhet måste ha kommit i kontakt med fundamentala buddhistiska lärokällor under den tid som föregick hans framträdande.

Med vägvisare vandrade han vidare till Tibet, där ett mycket förnämligt bibliotek fanns nära Lhasa. Han besökte även klostren i Leh, den största staden i provinsen Ladak. Här finner man den tidigaste uppgiften om att han för första gången väcker en död till livet. I närvaro av en stor folkmassa förde en moder sin döde sons kropp till Jesus, som väckte honom till liv genom att lägga sina händer på gossen.

Det är osäkert hur lång tid Jesus tillbringade i Tibet, Indien och Nepal men samma dokument som talar om hans vistelse där, säger att han återvände till Palestina över Persien. Under någon tid av sitt liv tycks han också ha gjort resor även till Egypten och Grekland. Ingendera av dessa tycks dock ha tagit särskilt lång tid. Troligen ägde de rum efter hans återkomst från östern.

Ett av de få bevisen för dessa senare resor kan återfinnas i en borttagen del av Johannes evangelium 6:42. Denna vers lyder nu: "Och de sade 'Är denne icke Jesus, Josefs son, vilkens fader och moder vi känna? Hur kan han då säga 'Jag har kommit ned från himmelen'?' Det tillägg som saknas här återfinns i en gammal skrift som en gång tillhört Knights Templar (en frimurarorden i USA, som gör gällande att den härstammar från motsvarande medeltida orden). I denna fortsätter texten: "Är det emedan han har vistats bland grekerna som han kommer så och talar med oss? Vad finns där gemensamt mellan vad han lärde av egypterna och vad våra fäder ha lärt oss?"

En del auktoriteter tror också att han kom i kontakt med, och kanske även studerade hos minst en av de olika mysteriesekter som fanns i Palestina

och Syrien under denna tid. Bland dessa fanns esséerna, som påstod att deras orden grundats av Pythagoras (ca 582 - 500 f. Kr), kabballisterna och nazarenerna. Tidigare är antytt att Jesus haft tillfälle studera hos esséerna men det var kanske en association med de senare som gjorde att han blev kallad nasaré, snarare än hans tidsmässigt osäkra vistelse i den lilla byn Nasaret.

Oavsett hur lång tid han kan ha tillbringat på olika resor så säger de tibetanska skrifterna definitivt att han återvände till sitt hemland under sitt 29-de levnadsår. Lukas 3:23 säger att Jesus var vid pass 30 år gammal när han begynte sitt verk. Detta stämmer bra jämfört med uppgiften om avresan från Tibet.

Och vi kommer nu till en andra grupp traditioner - från England - och de talar om hans vistelse där, denna gång som en ung man.

Den brittiske historikern Gildas, som levde från år 516 till 570 e.Kr. har gjort följande utsago: 'Kristus, den Sanne Sonen, gav sitt ljus och Sina föreskrifters kunskap till vår ö under senare delen av Tiberius Cæsars regeringstid'. - Tiberius dog år 37 e.Kr., och om det tidigare förmodandet att Jesus föddes år 6 e.Kr. är riktigt, kan man fastställa tiden till någon gång kort före fyllda 31 år.

Augustin av Canterbury, som påven Gregorius I år 597 e.Kr. sände till England som missionär, upptäckte vid sin ankomst att endast den östra delen av landet var hednisk och att en aktiv kristen kyrka med egna biskopar redan existerade i västra England. I ett brev till påven säger han: 'I Englands västra gränsområden finns en mycket stor ö, helt omgiven av vatten. Där finns i överflöd all naturens skönhet och alla förnödenheter för livets uppehälle. Så som Gud i förväg hade bekantgjort för dem, fann de första katolska konverterna där en kyrka som inte byggts av vanliga människor utan med Kristi egna händer till frälsning för sitt folk. Den Allsmäktige har genom många mirakler och mystiska uppenbarelser gjort det uppenbarat, att han fortsätter att vakta över den som helgad åt Honom själv och Maria, Guds moder'.

Medan denna passus under århundraden tagits figurligt, syns det här mera troligt att det är ett konstaterande av verkliga fakta, som genom tiderna bevarats både muntligt och i dokument - fakta som passar utmärkt i den rekonstruktion av de saknade åren, sådan den hittills byggts upp.

Jesus, liksom alla andra mänsklighetens stora läromästare, hade en period då han drog sig tillbaka från världen både fysiskt och andligt - för att återvända förnyad till både kropp och själ.

Han hade ägnat nära 18 år till att stilla sitt begär efter kunskaper. Han hade lärt att bota sjuka och studerat vad de flesta av de stora religionerna lärde. Han hade träffat folk av många nationaliteter och lärt deras språk. Han hade nått en ålder där han kunde räkna med att få lyssnare om han försökte upplysa sitt eget folk. Men först vore det nödvändigt att samla de egna tankarna och att bedöma hur hans folk bäst skulle kunna nås. Ett folk som var bundet både till Mose lagar och det romerska imperiets.

Han behövde en stilla plats där han kunde vila och meditera innan han började sitt verk. Och inte alltför långt borta låg England, fridfullt och kultiverat under druidernas ledning. Kanske han kontaktade Josef från Arimatea och bad att få följa med ett skepp, att få stanna ett tag och sedan återvända med ett annat.

Och slutet på denna spekulation är vad vi finner i traditioner och sägner: i närheten av vad som nu är Glastonbury, utvalde Jesus en plats nära en källa med kristallklart vatten, där han med egna händer byggde ett litet hus av lera och grenar som inte nämnvärt avvek från de närbelägna byarnas hus. Här levde han stilla i bön och studier.

Att han gjorde ett bestående intryck på sin omgivning är uppenbart. Gildas påstående kan tyda på att han botade och predikade för innevånarna. Att han inte hela tiden vistades på en enda plats i trakten visas genom det faktum, att det längre söderut efter kusten, där fartygen

angjorde för att förnya sina vattenförråd, finns en plats som bär namnet Jesu källa. Ett visst samband kan spåras men för obestämt för ytterligare kommentarer.

Under sin tid i England är det nästan säkert att han kontaktade druiderna och tillägnade sig deras läror. Vissa viktigare element i dessas teologi - accepterandet av en gudomlig treenighet, själens odödlighet, någon typ av himmel och helvete, själavandring och andra trossatser - återfinns i de läror han meddelade Israels folk.

Efter sin återkomst till Palestina for han först till Nasaret och sökte upp sin kusin Johannes Döparen och lät döpa sig i Jordan. Han utvalde lärjungarna och började sin mission. Den långa frånvaron från hemlandet hade tydligen gjort honom främmande för många. Som vi ser i Matteus 13:54 ff. bemöts han med förakt i sin fädernestad och i Lukas 4:29 blir han driven ut ur staden. Liksom i Matteus 13:54 ff beskriver Lukas 4:22 hur folket förundrar sig över hans vishet. Och hur man frågar: "Är då denne ocke timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och heta icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta?" Och i Kapernaum "härskade man över hans undervisning, ty han talade med makt och myndighet" (Lukas 4:31-32), och efter bergspredikan härskade folket, ty han förkunnade med makt och myndighet och icke som de skriftlärde (Matteus 7:28-29). Likaså vid lövhyddohögtiden enligt Joh. 7:15.

Det uppstod naturligtvis ett motsatsförhållande mellan den existerande religionen och det budskap Jesus framförde. Mot 'öga för öga och tand för tand' satte han den buddhistiska grundsatsen om kärleken som den gudomliga principen. Och många av de liknelser han berättade är färgade med känslor och tankar tagna från Indien och Tibet.

Enligt de synoptiska evangelierna vandrade Jesus genom landet, predikande och botande, tills den dag kom då han blev förrådd av Judas, häktad och dömd till döden. Tacitus - romersk historiker, ca 55 - 120 e.Kr. - ger en av de få referenserna till Jesus, funna vid sidan om bibeln. Han nämner i sina annaler att de kristna hade sin trosbekännelse från Kristus, vilken under Tiberius regering dödades likt en kriminell av landshövdingen Pontius Pilatus. Eftersom Pilatus avlägsnades från sitt ämbete år 36 eller 37 e.Kr., stämmer årtalen bra, och Irenaeus påstod att Jesu verksamhet upphörde när han var omkring 30 år gammal.

Precis som en viss oklarhet råder i samband med Jesu födelse, så är också detaljerna kring hans död dunkla och förvirrande. Man kan t. ex. peka på uppgiften om hur Jesus förråddes. Efter allt hans missionerande och mirakulösa botanden av sjukdomar och uppväckande av döda, och trots att han predikade för folksamlingar om mer än 10000 människor och haft otaliga debatter med skriftlärde och fariseer, var han så litet känd, att de soldater som skulle gripa honom måste få honom utpekad genom en kyss från Judas. Det föreligger också en allvarlig motsättning mellan uppgifterna i evangelierna och historiska fakta. För under den romerska regimen denna tid korsfäste man inte personer som dömts till döden för religionsbrott, utan straffet verkställdes genom att stena till döds. Berättelsen om korsfästelsen mellan två tjuvar, om mörkret som kom över landet och hur Jesus förlät sina fiender medan han hängde på korset - allt detta återfinns också i legenderna kring Krishna i Indien.

Så har vi händelsen med utlämnandet av kroppen till Josef från Arimatea. Och med detta följer en tredje grupp sägner och traditioner från England.

De omtalar att Josef från Arimatea och elva följeslagare flydde undan förföljelserna i Palestina inte lång tid efter Jesu död - de for till England med ett tennhandelsskepp. Och vid sin ankomst till vad som nu är Glastonbury fann de den hydda som Jesus hade byggt och bebott under sin vistelse där - en kyrka byggd med Kristi egna händer, som Augustinus skrev.

Huruvida Josef från tidigare kände till denna plats, och därför kunde

dirigera skeppet dit - eller om innevånarna förde Josef och hans följe till platsen där hyddan var byggd - ett faktum är att dessa sägner fortfarande lever i samma trakter.

Kung Arviragus välkomnade Josef och de andra flyktingarna och skänkte var och en av dem en tillflyktsplats - ett landområde omfattande ca 45 har, som helt omslöt och inkluderade den källa, nu känd som Chalice Well, invid vilken Jesus byggt sin hydda. Privilegierna för detta område förnyades av Kung Ina år 704 e.Kr. och senare av Kung Knut år 1032 och i Wilhelm Erövrarens Jordabok finns för år 1088 infört om detta: "Guds hem i det stora munkklostret vid Glastonbury, kallad Herrens Hemlighet. Denna kyrka vid Glastonbury äger inom sin egendom 12 landområden, vilka aldrig ha betalt skatt." Denna referens till "Guds hem" skulle kunna bekräfta de andra uppteckningar som handlar om Jesu vistelse i England.

Urkunderna tycks ge vid handen att Josef från Arimatea försökte bevara den hydda Jesus hade byggt, antingen genom att återställa och bygga ut den, så att han och hans följeslagare kunde hålla gudstjänst där, eller på annat sätt genom att innesluta den inom en större kyrkas väggar. Säkert är emellertid att Josef lät bygga en kyrka på platsen, 18 meter lång och 8 meter bred. Husen som de tolv immigranterna byggde åt sig tror man har legat runt kyrkan och att denna bebyggelse bildade kärnan till det en gång så mäktiga Glastonbury-klostret.

I senare tid gjordes försök att bevara kyrkan, först genom att täcka den med blyklädda plattor och senare genom att bygga en större kyrka i sten över den. Vid branden år 1184 e.Kr. brann klostret ned och såväl relikier som gamla urkunder förstördes helt. Kung Henrik II påbjöd omedelbar återuppbyggnad av Glastonbury-klostret som "moder- och begravningsplatsen för Guds utvalde, grundat av vår Herres egna anhängare".

Riktigheten av detta påbuds ordval styrks genom en uppteckning som Maelgwyn från Llandaff gjorde år 450 e. Kr. Han fastställer att Josef och hans elva följeslagare begravdes nära den kyrka de hade byggt för att bevara den hydda i vilken deras älskade lärare och frälsare hede vistats.

Varje rekonstruktion av de saknade åren i Jesu liv ger motsägelser och blir svagt underbyggd i vissa stycken och den lämnar ytterligare mycket oförklarad. I avsaknad av alla detaljer härom i de kanoniska skrifterna, är det tillåtet att söka efter andra källor, även i avlägsna trakter, för tillämplig information.

Framtida upptäckter och nya fakta må modifiera eller möjliggöra utvidgning av denna på detaljer obestridligen magra framställning.

Så länge det finns en tradition i England, stark nog att egga William Blake, mystikern, att skriva:

"And did those feet in ancient time
walk upon England's mountains green?
And was the Holy Lamb of God
on England's pleasant pastures seen?"

och så länge det vid Leh i Tibet pekas på ett gammalt träd vid dammen nära basaren, under vilket legenden påstår att Jesus stod och predikade för folket före sin återresa till Palestina - så måste vi beakta dem i samband med vilken som helst framställning som görs om Jesu hemliga liv.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

Litt.: Roderic Dunkerley: Beyond the Gospels. Pelican Book A 406.
1957. Pris 3 sh 6 d. Penguin Books Ltd,
Harmondsworth, Middlesex, England.

De åtta avsnitten i den Ädla Vägen är:

- 1 - RÄTTA ÅSIKTER, fria från fördomar, vantrö och illusioner.
- 2 - RÄTTA SYFTEN, m a o rättfärdiga tankar.
- 3 - RÄTT TAL, vänligt, enkelt och sanningsenligt.
- 4 - RÄTTA HANDLINGAR, fridfulla, rättfärdiga, välvilliga och rena.
- 5 - RÄTT UTKOMST, som icke skadar någon levande varelse.
- 6 - RÄTT STRÄVAN, alltid med all kraft riktad mot övervinnande av okunnigheten och passionerna och för att uppnå det högsta målet.
- 7 - RÄTT AKTGIVANDE, rätt själsnärvaro, rätt ihågkomst av alla gjorda beslut och erfarenheter i svaga stunder och frestelser.
- 8 - RÄTT MEDITATION, fullkomligt undandragande från sinnenas och tankarnas våld, från yttre föremål och viljans uppgående i ren kunskap.

Litt.: Subhadra Bhikkhu: Buddhismens Budskap. 1954. Pris kr 5:50.
Förlag: P.A. Norstedt & Söner, Stockholm.

o-o-o-o-o